

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij verlockt”.

GAL. 1:8.

No. 21. 1 Nov.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	3e Jaargang 1898.
--------------------------	---	-----------------------------

De Gaven des Heiligen Geestes.

Aangaande de gaven des Heiligen Geestes vinden wij dikwijls verschillende elkander tegensprekende meeningen van menschen. Er zijn personen die de gewoonte hebben iedere bovennatuurlijke bekendmaking of aanwijzing de werking van den Heiligen Geest te noemen, terwijl anderen voorgeven, dat er geene mededeeling aan verbonden is, dat het niets anders is dan de beweging van het gemoed, een inwendig gevoel of werking, eene getuigenis of zekerheid in den mensch, en dat zulke dingen, zooals uitwendige openbaringen, niet bestaan.

Het is geen wonder dat vele menschen aangaande de beginselen der zaligheid en bijzonder aangaande den aard, het ambt, de macht, invloed en zegeningen van de gave des Heiligen Geestes in groote mate in onkunde verkeeren, wanneer wij bedenken dat het menschdom gedurende vele eeuwen in groote duisternis en onwetendheid gewikkeld was, zonder openbaring van God, zonder eenig rechtmatig kentoecken om tot de kennis van de dingen Gods te komen, die alleen door den Geest Gods kunnen worden verstaan. Daarom komt het niet zelden voor, wanneer de Ouderlingen van de Kerk den bewoners der aarde het Evangelie verkondigen en hun door gehoorzaamheid aan hetzelfde de gaven des Heiligen Geestes beloven, dat men eene wonderbare openbaring, een teeken of een buitengewoon wonder verwacht, of dikwijls is 't het geval, dat jonge leden van de Kerk in nadeelige dwalingen vervallen, omdat zij de zaak niet recht opvatten en hunne oude ideën volgen. Om dit te verhoeden, wenschen wij hier eene uitlegging te geven.

Wij gelooven, dat de gaven des Heiligen Geestes heden ten dage zoowel als in de dagen der Apostelen in het Evangelie tegenwoordig zijn. Wij gelooven in de noodzakelijkheid van eene georganiseerde priesterschap en dat zonder dezelve geen ambt in de

Kerk kan bekleed worden. Wij gelooven in profetie, in vreemde talen, in vizioenen, in openbaring, in gaven en in het gezondmaken der zieken en dat deze zegeningen niet zonder de gave des Heiligen Geestes kunnen verkregen worden. Wij gelooven, dat heilige mannen van ouds gesproken hebben, gedreven zijnde door den Heiligen Geest; en dat in onze dagen heilige mannen door denzelfden Geest spreken. Wij gelooven, dat Hij een trooster en een getuigenisgever is, dat Hij dingen van het verledene tot onze herinnering brengt, en in alle waarheid leidt en ons dingen van de toekomst zal toonen. Wij gelooven, dat niemand Jezus de Christus noemen kan, dan door den Heiligen Geest. Wij gelooven in dit beginsel in al zijne volmaaktheid, macht, grootte en heerlijkheid; maar terwijl wij dat doen, gelooven wij het op eene verstandige wijze, overeenkomstig en naar de Schrift en niet naar de wilde, willekeurige en dwaze ideën en overleveringen der menschen.

De menschen zijn in staat de dingen te ver te drijven, in het bijzonder in godsdienstzaken, en dientengevolge willen zij eene wonderbare verschijning, anders zullen zij niet in de gaven des Heiligen Geestes gelooven. Velen stellen zich voor, dat wanneer een Ouderling zijne handen op het hoofd van eene persoon legt, deze persoon aanstonds zal opstaan, om in vreemde talen te spreken of te profeteeren. Dit idee nemen zij uit het geval, waar Paulus zijne handen op zekere personen legde (die, zooals zij verklaarden, met den doop van Johannes gedoopt waren), die toen in vreemde talen spraken en profeteerden. Zoo ook toen Filippus het Evangelie aan de inwoners van Samaria verkondigde, werden Petrus en Johannes gezonden, dewelke afgekomen zijnde, de handen op hen legden, opdat zij den Heiligen Geest zouden ontvangen; want Hij was nog op niemand van hen gevallen; en toen Simon, de toovenaar, zag dat door de oplegging van de handen der Apostelen de Heilige Geest gegeven werd, zoo bood hij hun geld aan, opdat hij ook zulke macht zou ontvangen. (Hand. 8.) Deze aanhalingen worden door velen als beslissend bewijs van eene zichtbare wonderbare manifestatie beschouwd, die de oplegging der handen zou moeten volgen.

Wij gelooven, dat de Heilige Geest gegeven wordt door het opleggen der handen van degenen die volmacht bezitten, en dat de gave der talen, zoowel als die der profetie gaven des Heiligen Geestes zijn en door middel van denzelfden verkregen worden. Maar te beweren, dat een ieder die de oplegging der handen ontvangt, moet profeteeren of in vreemde talen spreken, zou eene bewering zijn, die op onwaarheid berust, welke het tegenovergestelde van de handelingen van de Apostelen zoude zijn en in tegenspraak met de heilige Schrift zou staan, want de Apostel Paulus zegt: Dezen wordt gegeven menigerlei talen, eenen anderen profetie en eenen anderen de gaven der gezondmakingen. En wederom: „Zijn zij allen profeten?“ „Spreken zij allen met menigerlei talen?“ „Zijn zij allen uitleggers?“ Dit bewijst, dat niet

allen de verschillende gaven ontvingen, maar dat de een deze en de andere die gave ontving, dat niet allen profeteerden, dat niet allen in menigerlei talen spraken, dat niet allen wonderen deden; maar allen ontvingen de gave des Heiligen Geestes. Soms in de dagen der Apostelen spraken zij in vreemde talen en profeteerden, en soms deden zij het niet. Zoo is het ook het geval in onze bediening in deze dagen en het komt dikwijls voor, dat geen uiterlijke teekenen voor de oogen van het publiek waargenomen worden. Wanneer wij de Schriften der Apostelen onderzoeken, vinden wij, dat dit het geval was. Paulus zegt in zijnen brief aan de Korinthiërs: „En van de geestelijke gaven, broeders, wil ik niet, dat gij onwetende zijt.” Dit toont, dat sommigen deze gaven niet verstonden en eene verklaring van deze dingen noodig was.

Wederom, in het 14e hoofdstuk van den eersten brief aan de Korinthiërs, schrijft de Apostel: „Jaagt de liefde na, en ijvert om de geestelijke gaven, maar meest, dat gij moogt profeteeren.” Dit verklaart ons duidelijk, daar de Apostel het noodig achtte, de Heiligen te vermanen naar deze gaven te streven, dat, ofschoon deze gaven in de Kerk waren, zij toch niet met uiterlijke vertooning in het bezit van een ieder geweest zijn.

Indien dan (zooals wij willen aannemen) de gave des Geestes bij het opleggen der handen op dat oogenblik over allen in zijne volheid en macht uitgestort was, zou de twijfelaar toch niet nader tot het geloof gebracht worden, want al de geestelijke dingen van God zijn den natuurlijken mensch en zijner wijsheid onverstaaubar, en slechts weinige daarvan zijn uiterlijk waar te nemen. Wij lezen in Efeze 4e hoofdstuk: „Hij (Christus) is opgevaren in de hoogte, en heeft den menschen gaven gegeven. En deze heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars.”

De Kerk wordt door Paulus met een volkomen lichaam vergeleken, dat eene samenstelling van vele verschillende leden is, en van de geestelijke gaven sprekende, zegt hij: „En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder. En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen. Zijn zij allen apostelen? Zijn zij allen profeten? Zijn zij allen leeraars? Zijn zij allen krachten? Hebben zij allen de gaven der gezondmakingen? Spreken zij allen met menigerlei talen? Zijn zij allen uitleggers?” Dit weten wij, dat zij het niet allen zijn, maar toch zijn zij leden van het eene lichaam. Al de leden van een menschelijk lichaam kunnen niet het oog, het oor, het hoofd of de hand zijn, en het oog kan niet tot het oor zeggen: Ik heb u niet van noode; of wederom het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet van noode; want zij zijn allen bestanddeelen in het volmaakte werktuig — het eene lichaam; en hetzij dat één lid lijdt, zoo lijden al de leden mede; hetzij dat één lid verheerlijkt wordt, zoo verblijden zich al de leden mede.

Dit zijn allen gaven. Zij komen van God. Zij behooren tot God. Zij zijn allen de gaven des Heiligen Geestes. Het zijn de gaven, welke Christus aan Zijne Kerk gaf; en ik vraag, hoevele van deze kostbare gaven zouden door de menschen in het algemeen erkend kunnen worden. Petrus en Johannes waren Apostelen, en toch werden zij door het Joodsch gerechtshof als bedriegers bestempeld. Paulus was een Apostel en ook een profeet en toch werd hij gesteenigd en in de gevangenis geworpen. Het volk erkende het niet, maar nochtans waren de gaven des Heiligen Geestes onder hen. Onze Verlosser was de Gezalfde des Heeren en hoe velen hebben hem niet erkend; Hij werd Beëlzebub genoemd en ten laatste als een bedrieger aan het kruis genageld. Hoe kan een evangelist, een herder of leeraar door hunne uiterlijke verschijning erkend worden, nochtans bezitten zij deze gave des Heiligen Geestes.

Wanneer wij ons nu tot de andere leden van de Kerk wenden, en de door den Apostel Paulus genoemde gaven onderzoeken, zoo zullen wij vinden, dat deze in het algemeen genomen door de wereld niet waargenomen worden. En indien door het opleggen der handen al deze gaven tegelijkertijd uitgestort werden, zouden bij allen slechts eene of twee daarvan kunnen waargenomen worden. De Apostel Paulus zegt ons in Korinthe 12 : 4—11 „En er is verscheidenheid der gaven; doch het is dezelfde geest; en er is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde Heere; en er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en eenen anderen het woord der kennis, door denzelfden Geest; en eenen anderen het geloof, door denzelfden Geest; en eenen anderen de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest; en eenen anderen de werkingen der krachten; en eenen anderen profetie; en eenen anderen onderscheidingen der geesten; en eenen anderen menigerlei talen; en eenen anderen uitlegging der talen: doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest, deelende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil.”

Wij vinden in deze schriftuurplaatsen verscheidene der geestelijke gaven aangehaald; maar welke van deze gaven kunnen bij het opleggen der handen waargenomen worden? Het woord der wijsheid en der kennis zijn juist zoowel gaven als de andere; en wanneer iemand bij het opleggen der handen deze beide gaven zou ontvangen, wie van de aanwezigen zou het kunnen waarnemen? Een ander mag de gave van een sterk geloof ontvangen, zonder dat het aan anderen zal bekend zijn. En wederom, zoo iemand de gave zou ontvangen van de zieken gezond te maken, of de gave wonderen te doen, zouden deze gaven ten tijde van de oplegging der handen niet kunnen waargenomen worden. Er is tijd en gelegenheid toe noodig, om de werking van deze gaven aan anderen deelachtig of waarneembaar te maken. Hoe kan men weten of iemand de gave bezit, om geesten te onderscheiden, tenzij dat zij

door omstandigheden in werking gebracht wordt en zodoende door anderen kan waargenomen worden? of hoe kan zich de gave van uitlegging konddoen, tenzij bij eene gelegenheid wanneer de gave van in eene vreemde taal te spreken plaats vindt? Van al de genoemde gaven kunnen er slechts twee als uitwendig en zichtbaar genoemd worden: de gave der talen en der profetie, van welke het meest gesproken wordt; en wanneer iemand (volgens de getuigenis van den Apostel Paulus) in vreemde talen spreekt zonder de uitlegging van dezelve, zou men het betrachten alsof hij in de lucht spreekt, daar het niet kan worden verstaan en indien iemand zou profeteeren, zou het als onzin betracht worden. De gave van talen is de kleinste van alle gaven en toch wordt zij het meest gezocht, doch wij vinden (in overeenstemming met de getuigenissen der Heilige Schrift) dat de openbaringen des Heiligen Geestes in vroegere dagen maar zelden door de tegenwoordig zijnde menigten kon waargenomen worden, uitgenomen bij buitengewone gelegenheden, zooals het bijvoorbeeld op het Pinksterfeest het geval was.

De grootste, beste en nuttigste gave wordt misschien niet eens gedurende het ontvangen van dezelve door diegenen, welke er bij zijn, waargenomen. Welk nut heeft de ongeloovige wereld van profetie, welke de grootste der geestelijke gaven is, en waarna de Kerk volgens de vermaning van den Apostel Paulus, vóór alle andere het meest ijveren moest? Wat begrijpt de wereld van profetie? Paulus zegt ons, dat zij alleen voor de geloovigen dienstig en begrijpelijk is. Misschien vraagt iemand: zegt de Schrift niet. „En zij spraken met vreemde talen en profeteerden.” Wij vinden echter dat de woorden der Heilige Schrift niet door ongeloovigen maar door geloovigen was geschreven, en dat wij in dezelve geene getuigenissen van mannen van de wereld hebben, of van personen die toevallige toeschouwers waren, maar wij hebben de getuigenissen van Apostelen — van mannen die de gaven verstonden, en bezaten en van elkander konden onderscheiden — en tengevolge leeringen over deze dingen konden geven. Indien wij de getuigenissen van de Schriftgeleerden en Farizeën hadden aangaande het uitstorten van den Heiligen Geest op het Pinksterfeest, zouden zij ons gezegd hebben, dat die wonderbare gebeurtenis geen gave des Heiligen Geestes was en dat de Apostelen vol zoeten wijns dronken waren geweest. Hoe waar zijn de woorden van den Apostel, dat de dingen Gods slechts door den Geest Gods kunnen worden verstaan en dat de geest van de wereld dezelve niet kan begrijpen. Van de groote openbaring, welke Paulus had, toen hij opgetrokken werd tot in den derden hemel en hem dingen getoond werden die het hem niet geoorloofd waren te spreken, vinden wij geen bericht dat deze gebeurtenis plaats vond, totdat het ons eerst veertien jaren later door zijnen eigenen mond werd bekend gemaakt. Zoo ook toen vóór de oogen van Johannes den Openbaarder de sluier weggetrokken werd, zoodat hij in vizioen op het eiland Patmos, in de toekomst zag, en de nog niet geboren tijden tot aan het einde

van de wereld zich voor hem ontvouwd, bij welke gelegenheid hem de heerlijkheden des hemels getoond werden en hij God zelf op Zijnen troon gezeten en omgeven van ontelbare hemelsche heirscharen mocht aanschouwen, en hij zelf de stem Gods hoorde — en toch werd deze heerlijke gebeurtenis door de wereld niet waargenomen of verstaan. Zelfs al de werkingen van de gaven des Heiligen Geestes, verschijningen van Engelen en de ontwikkeling van de macht, majesteit of heerlijkheid Gods konden slechts in zeer zeldzame gevallen door het publiek worden waargenomen. Wanneer ooit engelen tot de aarde gezonden werden of de Heer het noodig vond Zich te openbaren, geschiedde het altijd tot uitverkoren personen in bijzondere plaatsen — in de kamer — in het woud — in het veld — op bergen, gewoonlijk zonder gedruisch, zonder rumoer en zonder gerucht. De engel des Heeren bevrijdde Petrus uit zijne gevangenis in het midden van den nacht. Paulus op den weg naar Damaskus had eene verschijning en hoorde de stem van den Heiland, zonder dat zijne begeleiders iets konden zien of hooren. Engelen verscheenen aan de maagd Maria en aan Elizabeth en had tot Johannes den Dooper gesproken, terwijl de heele omgeving in onwetendheid was aangaande de heerlijke verschijning. Toen Elisa de krijgswagenen met de paarden en strijders van Israël gezien had, wisten anderen daar niets van. Toen de Heer aan Abraham verscheen en met hem sprak, was het voor de omgeving onbekend; en toen de engelen tot Lot kwamen om hem te redden, wist niemand het, uitgenomen hijzelf en zijne familie. Toen de Heer aan Mozes verscheen in het brandende braambosch, in den Tabernakel, en op den berg Sinaï, en toen Elia in den vurigen wagen naar den hemel voer, werd het door niemand waargenomen. En toen hij vóór den Heer op den berg was, en er eene groote wind bij hem heen ging, die de bergen scheurde en de rotsen verbrak, was de Heer echter niet in den wind. Na den wind kwam eene aardbeving, maar de Heer was niet in de aardbeving; toen kwam een stil zacht geruisch; hetwelk de stem des Heeren was, die sprak: „Wat hebt gij hier te doen, Elia?”

De Heer wordt niet altijd erkend door de stem des donders, of wanneer Hij Zijne heerlijkheid toont, of Zijne macht openbaart, maar Hij openbaart zich op verschillende wijzen; en diegenen die gelooven, dat de Heer Zich alleen op zulke wonderbare wijze konddoet en die zulke wonderbare dingen wenschen te zien, zijn het minst voorbereid om ze te ontvangen; en indien de Heer Zich in Zijne macht zoude openbaren, zooals Hij eens tot de kinderen Israëls deed, zouden die menschen de eerste zijn om uit te roepen: „Laat God niet tot ons spreken, anders zullen wij sterven.”

De beste raad voor de Heiligen is: Tracht den Heer te erkennen in de kamer, roept Hem aan in het veld, volgt de raadgeving van het Boek van Mormon, en bidt voor uwe familiën, uwe kudden, uw koren en voor al uwe bezittingen. Smeekt den zegen des Heeren af op uwen arbeid en op al uwe ondernemingen

Leeft deugdzaam en rein, onberispelijk en waarachtig; onderhoudt de geboden Gods en dan zult gij in staat zijn, recht van onrecht en de dingen Gods van de dingen der menschen te onderscheiden, en uw pad zal gelijk dat van eenen rechtvaardige zijn, dat meer en meer helder schittert tot den volmaakten dag.

Weest niet nieuwsgierig naar de gave der talen — spreek niet in tongen, zonder dat iemand aanwezig is, die dezelve kan uitleggen. Het doel van de gaven der talen is om tot vreemde volkeren te spreken; en mocht iemand begeerig zijn, verstand te toonen, zoo laat hen in hunne eigene taal spreken. De gaven des Heeren zijn alle bruikbaar en nuttig op hare plaats; maar wanneer zij gebruikt worden tot doeleinden, voor welke zij niet bestemd waren, zullen zij eer nadelig dan voordeelig zijn en eer tot vloek dan tot zegen strekken.

(Geschiedenis van JOSEPH SMITH.)

President Lorenzo Snow.

Ouderling Lorenzo Snow, die nu geroepen is om over de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen te presideeren, is bij het volk van God zoo goed bekend, dat het niet noodig is hem bij hen in te leiden: Hij is met de Kerk verbonden geweest sedert 1836 — altijd getrouw, altijd werkzaam, altijd voor het welzijn van zijne medemenschen werkende, te huis en in den vreemde. Hij is met de Heiligen één geweest in hunne beproevingen en overwinningen; hij heeft zijn deel van het werk gedaan, dat noodig is voor den tijdelijken en geestelijken vooruitgang van het volk, en met het geloof en de kracht van een martelaar zijn deel van de vervolgingen gedragen, welke het te verduren had. Zijn gansche leven is eene school geweest — Gods school — die hem voorbereid heeft voor de verheven plaats, die hij nu onder zijne broeders bekleedt. Hij zal van harte door de Heiligen in de geheele wereld ondersteund worden. Hunne gebeden zullen dagelijks voor hem ten hemel opstijgen, dat hij lang in het leven behouden moge blijven, en met kracht en licht vervuld worde, voor het welzijn van de Kerk.

President Lorenzo Snow is den 8den April 1814 geboren te Mantua, Portage Graafschap, Ohio. Hij kwam van den edelen stam der Puritanen, die de oude wereld verlieten om eene plaats te zoeken, waar zij den Almachtige in overeenstemming met de voorschriften van hun geweten konden vereeren. Hij werd vroegtijdig in gewoonten van vlijtigheid, spaarzaamheid en zedelijkheid opgeleid. Op jeugdigen leeftijd ging hij naar het Oberlin College, doch het schijnt dat de godsdienstige beginselen, welke daar geleerd werden, de behoeften van zijn naar waarheid zoekend verstand niet konden bevredigen. Nadat hij zijne studies te Oberlin geëindigd had, ging hij, op verzoek van zijne geachte zuster, Eliza R. Snow, naar Kirtland, en sloot zich daar bij eene klas aan, die

opgericht was om de Hebreeuwsche taal te studeeren. Hier kwam hij in nauwe kennis met den Profet Joseph Smith en de Apostelen. Terwijl hij met deze mannen Gods omging en zijnen tijd besteedde in het onderzoeken der oude Schriften, zooals zij in de voortreffelijke taal der Hebreëen beschreven zijn, werd hij doordrongen met een levendig geloof in het eeuwig Evangelie, een geloof dat met de jaren in macht toenam. Hij is sedert den 12den Februari 1849 een lid van den Raad der Apostelen geweest.

President Lorenzo Snow heeft jaren in het Zendingsveld doorgebracht, in de Vereenigde Staten, in Groot Brittanje, Italië en de Sandwich Eilanden. Hij heeft zijne getuigenis aan alle klassen van menschen afgelegd, ook aan eenen President van de Fransche Republiek. Zooals zijne voorgangers heeft hij eene wetenschap van de waarheid van het Evangelie verkregen, niet alleen door de getuigenissen van menschen, maar door openbaring.

President Snow kwam in deze vallei in den herfst van het Pionier-jaar 1847, de leiding hebbende van eene karavaan van honderd wagens. Eenige jaren later was hij aan het werk om het Boxelder Graafschap op te richten en den grond te leggen voor groote coöperatieve ondernemingen. Zijne langdurige ontdekking in den dienst der Kerk, zijne nauwe verbinding met de grondleggers daarvan en boven alles zijne getrouwheid en Apostolische ijver maken hem bekwaam voor de plaats, die hij geroepen is te bekleeden als de vijfde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen.

Deseret News.

Notitie van Conferentie.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Luiksche Afdeeling van de Kerk zal gehouden worden op Zondag, 20 November, en zal uit drie vergaderingen bestaan. De eerste vergadering zal in de Duitsche taal gehouden worden te Seraing, 120, Rue Léopold, en zal ten 10.30 uur geopend worden. In hetzelfde lokaal zal ten 2.30 uur eene Fransche vergadering plaats hebben; en om 7.30 uur zal er ook eene vergadering in de Fransche taal gehouden worden te Luik, in het gewone lokaal, 9, Quai de l'Ourthe.

De Raad der Apostelen voltallig.

De plaats in den Raad der Twaalf Apostelen, welke opengevallen is, doordat Pres. Lorenzo Snow als President van de Kerk aangesteld is, is nu wederom aangevuld. Broeder Rudger Clawson is beroepen als een van de twaalf Apostelen. Ouderling Clawson heeft eenigen tijd de plaats van President van den Boxelder Ring van Zion bekleed.

De Sifer.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Gehoorzaamheid.

Pope zegt, „Orde is 's Hemels eerste wet.” Iemand heeft gezegd, „Gehoorzaamheid is 's Hemels eerste wet.”

Deze twee gezegden kunnen samengevoegd worden door te zeggen, dat orde het gevolg is van gehoorzaamheid aan wetten. De orde en overeenstemming die noodzakelijk bestaan moeten in den Hemel, moeten de onmiddellijke gevolgen zijn van gehoorzaamheid aan de wetten van God door al de Hemelsche wezens. Wie kan een begrip hebben van den Hemel met andere toestanden!

De gevolgen van gehoorzaamheid aan eene wet in al de ondernemingen van het leven zijn orde, harmonie en succes, terwijl wanorde, verwarring, rampen en mislukking komen als natuurlijke gevolgen van ongehoorzaamheid; dit is eveneens waar, als het betrekking heeft op de wetten die bekend gemaakt zijn door middel van wetenschappelijk onderzoek of openbaring, en in waarheid zijn vele van de rampen en mislukkingen de gevolgen van de overtreding der wetten, die niet door het menschedom verstaan worden.

Succes volgt altijd den man van wetenschap, den zeeman, den man van zaken en in waarheid den werker in iedere lijn van menschelijke werkzaamheid, zoolang als hij stiptelijk de wetten volgt, die tot zijn bijzonder soort van werk behooren, terwijl eene overtreding van deze wetten mislukking zal brengen. De waarheid hiervan is zoo klaarblijkelijk wanneer zij op natiën toegepast wordt als op personen. Door een voorzichtig onderzoek van de geschiedenis der natiën, zal men vinden dat hun vooruitgang in onmiddellijke evenredigheid geweest is met hunnen eerbied voor menschelijke rechten zooals deze bekend gemaakt zijn door ondervinding en openbaring, terwijl hun ondergang gemakkelijk kan nagespoord worden in de overtreding van deze heilige wetten.

Er zijn zekere wetten die ondekt kunnen worden door den mensch, met behulp van het licht „hetwelk verlicht een iegelijk mensch, komende in de wereld”, maar er zijn andere en hoogere wetten, die de mensch door onderzoek niet kan uitvinden. Deze zijn wetten die tot de eeuwige zaligheid en verheffing van het menschedom behooren, en zijn alleen bekend, als zij van den Hemel geopenbaard worden door Gods dienstknechten, de profeten, en de grootste van al de profeten was de Zaligmaker zelf. Hij openbaarde den mensch de wetten van het eeuwige leven, en was een volmaakt voorbeeld van gehoorzaamheid aan de wet. Van

Hem zegt de Apostel Paulus, „Hoewel hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden.” (Hebr. 5 : 8.)

Christus zegt: „Ik ben de deur: indien iemand door mij ingaat, die zal behouden worden.” (Joh. 10 : 9.) Indien Hij de deur is, is het noodig dat het menschdom het volmaakte voorbeeld nauwkeurig volgt door stipte gehoorzaamheid te verleenen aan Zijne bevelen, zooals Hij den Vader gehoorzaamheid verleende. Het geheele leven en de leeringen van den Zaligmaker wijzen de noodzakelijkheid aan van volkomene gehoorzaamheid, opdat wij de nauwe poort, die tot het leven leidt, mogen binnengaan. Wij lezen in Joh. 6 : 38: „Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik Mijnen wil zou doen, maar den wil desgeenen, die Mij gezonden heeft.” Indien deze stipte gehoorzaamheid noodig was in den Zoon van God is het dan niet juist zoo noodig voor al Zijne volgelingen, opdat zij één met Hem mogen zijn, zooals Hij één is met den Vader?

Indien de menschen dit beginsel van gehoorzaamheid niet leeren en in overeenstemming leven met hetzelfde, zullen zij zekerlijk geen plaats verkrijgen met Christus in Zijns Vaders Koninkrijk.

De Heere heeft Zijne wetten aan den mensch geopenbaard door de monden van Zijne profeten, en hen vrijgelaten om te gehoorzamen en de zegeningen te ontvangen of ze te verwerpen en de gevolgen te lijden.

Paulus zegt ons: „En deze heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars: Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomenen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus.” (Efeze 4 : 11—13.)

De Heere heeft dezen in de Kerk geplaatst voor de in deze Schriftuurplaats genoemde bedoelingen; doch wat gevolg zouden zij hebben tot het volmaken der Heiligen, indien er geen gehoorzaamheid verleend werd aan hunne onderwijzingen. Ieder ambt naar in de Kerk moet den geest van zijn bijzonder ambt en roeping ontvangen, en hem zal licht gegeven worden om de plichten daarvan te volbrengen, in zooverre hij nederig is vóór den Heere. Allen zijn niet geroepen om besturende roepingen te bekleeden in de Kerk, maar er is niets om iemand te verhinderen kennis te verkrijgen aangaande het Koninkrijk van God, noch om vooruit te gaan in alles, dat strekken kan om het menschdom te veredelen en te verheffen; niettemin zal al de kennis, die hij moge verkrijgen of al de vooruitgang, dien hij moge maken, de verantwoordelijkheid niet van hem verwijderen om naar den raad van zijne meerderen te luisteren, in elke afdeeling van de Kerkregeering. Het is meer noodig dat orde bewaard wordt in de Kerk

van Christus dan in een leger gedurende den oorlog, omdat de gevolgen van eenen oorlog van een tijdelijken en voorbijgaanden aard zijn, terwijl de gevolgen van gehoorzaamheid in de Kerk van Christus zaligheid en verheffing zijn in het Koninkrijk der Hemelen, en zoo lang van duur zijn als de eeuwigheid zelf.

Een ambt of aanstelling in de Kerk draagt niet toe tot de zaligheid, doch alles hangt af van de getrouwe vervulling van de plichten die tot ons komen door het bestuur van Gods aange- stelde dienstknechten. De sleutel kan gevonden worden in het gezegde van den Zalignaker als beschreven in Matt. 18 : 3, 4 „Indien gij u niet veranderd, en wordt gelijk de kinderkens; zoo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenzins ingaan. Zoo wie dan zichzelyen zal vernederen, gelijk dit kindeken, deze is de meeste in het koninkrijk der hemelen.” Dit moet beteekenen dat het koninkrijk der hemelen een koninkrijk van orde is en orde kan alleen gehandhaafd worden op het beginsel van onderdanigheid en gehoorzaamheid aan behoorlijk samengestelde autoriteit. Het is niet noodig dat deze gehoorzaamheid blindelings gegeven wordt, doch wanneer allen bezielde zijn met denzelfden geest, zullen zij gelijk zien. Opdat deze toestand moge bestaan, is het noodig, dat diegenen welke in besturende roepingen geplaatst zijn, nederig zijn en veel bidden, en de volgende gezegden van het Boek Leer en Verbonden in geheugen houden (Hoofdstuk 121 : 36, 41 en 42:) „Dat de rechten van het Priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels, en dat de machten des hemels alleen kunnen gebruikt en behandeld worden door de beginselen van gerechtigheid.”

„Geen macht of invloed kan of zoude gehandhaafd moeten worden door macht van het Priesterschap, dan alleen door overtuiging, door lankmoedigheid, door zachtmoedigheid en nederigheid en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis, welke de ziel zullen vergrooten zonder huichelarij en zonder bedrog.”

A. W. (*Mill. Star.*)

Zionisme.

Rev. Dr. H. Pereira Mendes, in het nummer van Augustus van de *North American Review*, bespreekt Zionisme — een onderwerp, dat immer meer de aandacht van de wereld inneemt. Het idee is zoo oud als de schoone woorden van de Hebreuwsche Profeten. In sommige tijden is het maar weinig door de lezers van den Bijbel begrepen geworden. Nu begint het een duidelijken vorm aan te nemen, en zijne gewichtigheid is even zoo duidelijk. Zooals door Dr. Mendes beschreven, heeft Zionisme ten doel het Joodsche gevoel voor het godde te versterken, zoodat het een invloed tot gerechtigheid, goedwilligheid en nederigheid moge worden; het tracht naar het vestigen van eene voorbeeldige regeering, een voorbeeldigen toestand van de maatschappij, een voorbeeldig opvoedingsstelsel. Zijn oogenblikkelijk doel is eene voor-

bereidende opvoeding van de Hebreërs met deze idealen in het oog, erkennende dat de herstelling van Palestina niet kan plaats vinden, alvorens het Joodsche volk de achting van de natiën verworft, en het ziet met vertrouwen uit naar goddelijke tusschenkomst voor de vervulling van zijne doeleinden en verwachtingen.

De schrijver gelooft, dat al de tegenwoordige regeeringsvormen ernstige gebreken toonen. De regeeringen der keizers, zooals door Rusland en Duitschland voorgesteld, zijn mislukkingen, indien de welvaart, ontwikkeling en vrijheid van de meerderheid van het volk als maatstaf genomen worden. De monarchiën schijnen niet in staat te zijn om bankroet en de onlusten, die wegens gebrek aan brood daarop volgen, te kunnen voorkomen. Het Fransche republikanisme heeft, meent hij, zichzelf eenen doodslag gegeven door de eer van de officieren van haar leger boven de eer van het land zelve te stellen. Groot Brittanje en Nederland bieden een meer bemoedigenden aanblik aan, doch de verpletterende armoede onder het grootste deel van hare bevolking is een zeker teeken, dat er ergens gebreken bestaan.

Het doel van Zionisme, daarom, is eenen regeeringsvorm in te voeren, waarin geen van die groote gebreken zullen te vinden zijn, en het vindt zijn ideaal in een bondgenootschap of republiek, met eenen heerscher, die zich als de vertegenwoordiger van God zal beschouwen, die, verklaart het Zionisme, de werkelijke heerscher is en die eeuwig regeert. Wanneer de ideale staat gevormd en verwezenlijkt zal zijn, zal hij geene politieke doeleinden hebben of naar het bezit van koloniën streven; misschien zullen zijne grenzen niet reiken buiten die welke in den Bijbel genoemd worden, van „de rivier van Egypte tot den Euphrates, en van Libanon tot de Arabische woestijn.” Door zijne belangeloosheid zal hij ten hoogste bevoegd zijn om als scheidsrechter tusschen de natiën der aarde op te treden, en oorlogen zullen daardoor onnoodig worden; de volkeren mogen dan veilig van hunne zwaarden ploegscharen maken, en snoeimessen van hunne spiesen. De vloek van den krijgsdienst zal dan weggenomen zijn en een derde gedeelte van de onkosten van de regeeringen zal kunnen gebruikt worden voor nijverheids- en handelondernemingen.

Dat is dan wat genoemd kan worden, de politieke bedoelingen van het Zionisme. Hun oogmerk op maatschappelijk gebied is eveneens een ideaal. Dr. Mendes toont aan, dat in ieder land van de wereld onzedelijkheid de maatschappij doordringt. Menschen bouwen rijkdommen op den ondergang van hunne medenatuurgenoten en worden nochtans in de maatschappij geacht. Het Zionisme wijst naar de wet van Mozes voor het verbeteren van dat kwaad. Dat wetboek maakt heiligheid den hoeksteen van de maatschappij. Het waarborgt in het bijzonder tegen de verdrukking van „den huurling, de armen en behoeftigen, van uwe broederen en van uwe vreemdelingen die in uw land in uwe poorten zijn”, en men bedenke dat de wet, die deze beginselen van heiligheid en gerechtigheid bewerkt, niet voornamelijk steunt op des

menschen vrees voor straf, zooals het geval is met wetten van menschelijken oorsprong, maar op zijne liefde voor God, deze den grond makende van gehoorzaamheid.

Met deze bedoelingen en merken in het oog, is het werkings-program van het Zionisme zedelijke, verstandelijke en geestelijke verheffing van het volk, welks bestemming men geloof te zijn het aanbieden aan de natiën, van eenen voorbeeldigen Staat, zooals het der wereld eens eene eeuwige wet en in een later tijdperk van zijn bestaan, een eeuwig Evangelie gegeven heeft.

Het bemerkenswaardig feit is, dat Zionisme niet langer een abstract denkbeeld is. Het heeft eenen vorm aangenomen. De *Alliance Israélite Universelle*, van Frankrijk, de *Anglo-Jewish Association* van Engeland, de *Board of Jewish Delegates* van Amerika, de *Allianz* van Duitschland en talrijke andere vereenigingen werken om Palestina aan de Joden terug te geven. In New-York alleen, vernemen wij, zijn er veertig Zionistische vereenigingen, en er bestaan anderen over het geheele land. „Palestina voor de Hebreërs” is de roep van de Zionisten, en het Hebreeuwsche hart slaat in harmonie daarmede.

Door velen van de lezers zullen de bedoelingen van het Zionisme, zooals hier in het kort beschreven, erkend worden als bijzonder in overeenkomst met de geïnspireerde onderwijzingen van de grondleggers der Kerk en van hunne opvolgers. Ten tijde toen Zionisme nog geen plaats vond in de gedachten der Christenen, kondigden zij, met waar profetisch vooruitzicht, de komst van den dag der verlossing aan. De goddelijke tusschenkomst, waarna sommige Joden uitzien, kwam door het huis Israëel. Dat hunne broederen zich tot den Heere keeren, en hunne hoop zal verwezenlijkt worden. Dat zij gedenken, dat in den dag, naar welken zij met verlangen uitzien, het huis van Juda tot het huis van Israëel zal gaan, de volgorde het tegenovergestelde zijnde van die welke bij het terugkeeren uit Babylon plaats vond, toen het Huis van Juda voorging, want zoo is door den Profeet geschreven:

„Te dier tijd zullen zij Jeruzalem noemen des Heeren troon; en al de Heidenen zullen tot haar vergaderd worden, om des Heeren Naams wil, te Jeruzalem; en zij zullen niet meer wandelen naar het goeddunken van hun boos hart. In die dagen zal het huis van Juda gaan tot het huis van Israëel; en zij zullen tezamen komen uit het land van het Noorden, in het land, dat Ik uwe vaders ten erve gegeven heb.” Jer. 3 : 17, 18.

Het vergaderen van het huis van Israëel is, zooals hier gezegd, het begin van de verlossing van het huis van Juda.

(Des. News.)

Vervolging in Engeland.

Het werk des Heeren heeft in den laatsten tijd gunstigen vooruitgang gemaakt in de stad Bristol (Engeland) en eene levendige, ofschoon niet zeer groote vertakking is in die plaats opge-

richt. De tegenstander van de zielen der menschen echter is nooit tevreden, wanneer laatstgenoemden in den nauwen weg geleid worden „welke tot het leven leidt”, en laat maar al te dikwijls zijne duivelsche ontevredenheid blijken in daden van geweld en vervolging.

Het volgende uittreksel van eenen brief, die juist ontvangen is van President Herbert L. James van de Bristol Conferentie, onder datum van 10 October 1898, is een andere opheldering van de waarheid der spreuk die zegt: „Vervolging is het erfdeel der Heiligen.”

„Uwe zeer natuurlijke vraag, „waarom houdt u niet op om naar het paardemarktplein te gaan?” werd beantwoord in mijnen laatsten brief, denk ik. Wat mij betreft was het geen halsstarigheid (ofschoon het idee mij niet beviel om van daar weggedreven te worden) maar omdat ik wist, dat daar goede, eerlijke, weldenkende menschen kwamen om onze leeringen te hooren — wij hadden het Brood des Levens, zij waren er hongerig naar — of ten minste gewillig om gevoed te worden; dat was elken avond hunne verblijfplaats en wij wisten niet waar anders hen te vinden; zij wilden niet naar onze zaal komen, zoo gingen wij tot hen. De bende wachtte daar elken avond niet voor ons; wij hoopten altijd dat wij hen daar niet zouden vinden, maar wanneer zij er bij onze aankomst niet waren, hadden zij er „spionnen”, geplaatst die hun een teeken gaven, wanneer de eerste spreker eindigde. Ik zeide den Broeders verleden week dat wij vijf of zes plaatsen in de stad moesten vinden, en zoo van plaats veranderen dat zij niet zouden weten, waar wij te vinden zijn.

„Ik gevoelde overtuigd dat, indien zij voorspoedig waren om ons van het Paardenmarktplein te verwijderen, zij daarna een besliste poging zouden maken om onze Donderdagavond-vergaderingen op te breken; dat is een andere reden, waarom ik die plaats niet gaarne opgaf. En zeker genoeg kwam het Donderdagavond tot een treffen — ten minste ik hoop dat het ergste geschied is, want zij kunnen niet meer doen dan zij toen deden, zonder een of meer personen ernstig leed aan te doen. Ik gevoelde mij den geheelen dag zeer terneergedrukt, en velen onzer verwachtten 's avonds moeijelikheden. Als een voorzorg stelden wij de politie in kennis, dat wij verwachtten hunne hulp noodig te hebben. De bende kwam vroeg en ik stelde Br. Dansie als bijzondere deurwachter aan, daar hij zwaarder gebouwd is dan iemand anders onder ons, behalve Br. Wood, en hij is te driftig voor zulk eene beproevende taak. Zij probeerden eens om hem voorbij te dringen, toen hij eenen vriend binnenliet; ik deed dus de deur van binnen op slot, nadat ik een bijzonderen boodschapper naar het naaste politiebureau gezonden had. Het beviel mij niet hem met hen buiten te sluiten, doch Br. Knight had dezelfde plaats twee weken van te voren gehad en hem hadden zij niets gedaan; en het was noodig dat iemand hen bewaakte. Ik stond met mijn oor tegen de deur, terwijl Br. Pike tot onze menigte van vijf en twintig of

dertig vrouwen en vier mannen predikte, behalve de vier Ouderlingen, die gereed waren om op het eerste geluid van slagen of geroep van Br. Dansie de deur te openen en tot zijne hulp te snellen, of liever, de bende van hem af te trekken door haar de gelegenheid te geven in de zaal te stormen. Er verliep een goed half uur eer een politieagent kwam, en de bende deed door persoonlijke belediging, vloeken en tieren haar best om Br. Dansie den eersten klap te doen geven; een hunner nam hem zelfs bij de keel, en dreigde hem te slaan. Zij trokken hem weg van de deur, terwijl sommigen van hen er met een loop tegen aan liepen, en zij zouden haar zekerlijk open gebroken hebben, indien wij haar niet met een paar banken, die tot den tegenovergestelde muur reikten, gesteund hadden. De zaken zagen er voor een tijd zeer ernstig uit; alleen te zijn op het Paardemarktplein was een buitenkansje vergeleken met de verantwoordelijkheid van al die vrouwen onder mijne toezicht te hebben en het gehuil dier bende buiten, welke trachtte de deur te doen openspringen. Doch zij verduurden het zeer kalm en geduldig. Hoe dankbaar was ik, dat de twee Zusters — Brimhall en Knight — Cheltenham bezochten! Ten laatste kwam de politie, die den weg naar den trap vrij maakte, doch eer zij haren weg door de bende kon maken, die zich op de trappen verdrong, zorgden de aanvoerders en schoppers (bij de deur) voor hunne eigene veiligheid; zoo werd niemand in hechtenis genomen! De lichten uitdoende en naar benedengaande op de straat, vonden wij daar eenen volksoploop van ongeveer 300 personen (velen waren daar natuurlijk uit nieuwsgierigheid), wachtende om ons te ontvangen. Drie politieagenten worstelden om ons door te laten naar eene koets welke intusschen gehaald was en maar tien stappen van de deur stond, maar terwijl wij dien kleinen afstand aflegden, kreeg Br. Dansie drie pijnlijke schoppen, en zou tot den grond gesleurd zijn, indien hij zijnen arm niet om Br. Pike's oom geslagen en de deur van het rijtuig met zijne andere hand gegrepen had. Waarschijnlijk weet u, wat gewoonlijk het noodlot is van een man, wanneer hij eenmaal onder de voeten van eene woedende Britsche bende komt, die „gewapend” is met laarzen met hoefnagels beslagen. Ik was dicht bij Br. Dansie, doch zij raakten mij niet aan.

„Zij hadden het op hem gemunt, omdat hij de deur beschermdde en hun den toegang weigerde. Hij vertelde mij later dat hij blij was, dat ik de deur van binnen gesloten had, zoodat hij hun kon zeggen, dat hij hen niet in kon laten.

„Ik veronderstelde dat Br. Pike met ons in de koets kwam en riep hem toe, zulks te doen, doch na Br. Dansie geholpen te hebben, sloeg hij de deur dicht en het rijtuig reed weg. Indien wij geen vlug paard gehad hadden, zeide de voerman, zouden wij niet weg gekomen zijn, want sommigen van het gepeupel grepen den toom; maar op het gevoel van de zweep sprongen de paarden uit hun midden weg. Ouderlingen Wood en Webb zeiden, dat zij in de zaal zouden blijven tot de menigte weg was en dan naar

huis gaan; ik liet hun dus den sleutel hebben om zich in te sluiten, Br. Pike en zijn oom namen een tram, doch terwijl zij den afstand van eenige dozijnen meters te gaan hadden naar de tramlijn, werden hunne hoeden afgestooten, grint op hen gegooid en hunne jassen bijna van hunne ruggen gescheurd, terwijl eerst drie politieagenten en daarna vijf hen moesten verdedigen vóór zij den tram bereikten. Zijn oom moest de politieagenten eerst ferm aanspreken, eer zij hunnen plicht deden en hunne stalen „knotsen” wilden uittrekken en eene besliste poging maakten om hen te beschermen.”

Mill. Star.

Mededeelingen.

Onlangs hadden wij wederom het genoegen Pres. Jos. W. Mc. Murrin, van het Presidentschap der Europeesche Zending in ons midden te zien. Hij had juist eene lange reis in het Noorden gemaakt, waar hij verschillende Conferentiën van de Scandinavische Zending bezocht heeft. Op zijne terugreis naar Engeland bracht hij Donderdag, 20 October te Rotterdam door, doch kon zich tot ons spijt niet langer ophouden, daar hij op eenen bepaalden tijd Pres. Wells moest ontmoeten, om met hem dan de Londonsche Conferentie bij te wonen.

Wij lezen in de *Deseret Weekly* een verslag van het overlijden van Albert Spencer, van Taylorsville, Utah, en van zijne begrafenis op 5 October j.l.

De Heiligen, die acht of negen jaren geleden in Nederland reeds deel uitmaakten van de Kerk en vooral die welke in die tijden te Rotterdam, Harlingen, Leeuwarden of Delft woonachtig waren, zullen zich den tijd herinneren dat Ouderling Albert Spencer in Nederland als een Zendeling werkzaam was, en zullen met leedwezen deze tijding vernemen.

Overleden.

Den 16den October is overleden AART VAN WOERKOM zoon(tje) van Broeder JOHANNES en Zuster BETJE VAN WOERKOM. Het kindje was den 3den September 1898 te Brussel geboren en is sedert den dag zijner geboorte ziekelijk geweest.

I N H O U D:

De Gaven des Heiligen Geestes	Blz. 321	Zionisme	Blz. 331
President Lorenzo Snow	„ 327	Vervolg in Engeland	„ 333
Notitie van Conferentie	„ 328	Mededeelingen	„ 336
De Raad der Apostelen voltallig	„ 328	Overleden	„ 336
Gehoorzaamheid	„ 329		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.